

Arrest

nr. 138 758 van 18 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind
 3. X
 4. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Wit-Russische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, en X, die eveneens verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 15 mei 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 maart 2014 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Mr. S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 december 2008 dienen de verzoekende partijen een asielaanvraag in.

1.2. Op 28 april 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van de eerste en de tweede verzoekende partij een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissingen dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 54 689 van 20 januari 2011 bevestigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.2.

1.4. Op 13 juli 2010 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. Op 21 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.4. onontvankelijk wordt verklaard.

1.6. Op 5 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.7. Op 14 januari 2014 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.8. Op 26 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.7. onontvankelijk wordt verklaard.

1.9. Op 26 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van beide verzoekende partijen een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten.

1.10. Op 26 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van beide verzoekende partijen een beslissing houdende het inreisverbod. Dit zijn de bestreden beslissingen die als volgt gemotiveerd zijn:

Ten aanzien van de eerste verzoekende partij:

“ (...)

wordt inreisverbod voor 3 (drie) jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 26.03.201 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

□ In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 05.11.2013, hem betekend op 8.11.2013.”

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 13.01.2014.”

Ten aanzien van de tweede verzoekende partij:

“ (...)

wordt inreisverbod voor 3 (drie) jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 26.03.201 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

□ In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 05.11.2013, haar betekend op 8.11.2013."

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft zij een aanvraag 9bis ingediend op 13.01.2014."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. *In casu* betreft het voorwerp van de voorliggende vordering de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 maart 2014 waarbij een inreisverbod wordt opgelegd aan de eerste en de tweede verzoekende partij.

3.2. De bestreden beslissing ten aanzien van de tweede verzoekende partij vermeldt uitdrukkelijk *"Haar minderjarige zoon B.T.A. (...) geboren te Antwerpen op (...) volgt de administratieve situatie van zijn moeder, maar is uitgesloten van hieronder vermeld inreisverbod"*. In de bestreden beslissing genomen ten aanzien van de eerste verzoekende partij wordt de zoon B.T.A. niet vermeldt. De bestreden beslissingen hebben aldus geen betrekking op de derde verzoekende partij, met name de zoon B.T.A. van de eerste en tweede verzoekende partij. Gelet op het ontbreken van een persoonlijk belang in hoofde van de zoon B.T.A., hebben de eerste en de tweede verzoekende partij niet de vereiste hoedanigheid om deze beslissingen namens hem aan te vechten (RvS 19 augustus, nr. 148.268).

Het ingestelde beroep is derhalve onontvankelijk in zoverre het werd ingesteld namens het kind B.T.A. van de eerste en tweede verzoekende partij.

3.3. In een schrijven van 2 juni 2014 stelt de raadsvrouw van de verzoekende partijen de Raad in kennis van het feit dat ten aanzien van de vierde verzoekende partij, mevrouw B.D., geen inreisverbod werd betekend. De bestreden beslissingen hebben geen betrekking op de vierde verzoekende partij, met name de meerderjarige dochter B.D. van de eerste en tweede verzoekende partij. De meerderjarige dochter B.D. heeft geen persoonlijk belang bij het aanvechten van de bestreden beslissingen.

Het ingestelde beroep is derhalve onontvankelijk in zoverre het werd ingesteld namens de vierde verzoekende partij, met name mevrouw B.D.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel beroepen de verzoekende partijen zich op de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

4.2. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *"afdoende"* wijze. Het begrip *"afdoende"* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr.

100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissingen geven duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissingen zijn genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet en naar het feit dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan daar de verzoekende partijen geen gevolg hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hen betekend op 8 november 2013. Verder motiveren de bestreden beslissingen ook uitdrukkelijk *"Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft zij/hij een aanvraag 9bis ingediend op 13.01.2014."* Hieruit kan afgeleid worden dat de verwerende partij niet enkel de reden van de beslissing tot het nemen van het inreisverbod op zich heeft gemotiveerd, maar eveneens de reden waarom zij voor drie jaar heeft gekozen. Aan de uitdrukkelijke motiveringsplicht is op die wijze door de verwerende partij vormelijk voldaan.

De Raad merkt op dat de verzoekende partijen de bestreden beslissingen inhoudelijk bekritiseren en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

4.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepaling artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien : 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden; 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

4.4. De verzoekende partijen menen dat de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt nu uit de bestreden beslissingen op geen enkele wijze blijkt dat de verwerende partij een afweging heeft gemaakt met betrekking tot onder andere hun blijf van integratie in de Belgische samenleving en hun langdurig legaal verblijf. De verzoekende partijen wijzen er op dat de Raad reeds verschillende arresten heeft uitgesproken waaruit duidelijk blijkt dat de verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier van de verzoekende partij alvorens een inreisverbod op te leggen. Zij vervolgen dat uit het inreisverbod op geen enkele manier af te leiden valt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met onder andere hun blijf van integratie, hun langdurig legaal verblijf en het feit dat hun kind hier geboren is en alleen in België heeft verbleven en opgroeit. Zij menen dat bij het

inreisverbod geen rekening gehouden werd met de specifieke situatie, minstens niet toegelicht, dat het inreisverbod zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien geen rekening werd gehouden met alle elementen in het dossier van de verzoekende partijen en hen ten onrechte een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd.

4.5. De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid van vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt, zoals de verzoekende partijen terecht opmerken, dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In casu, stelt de Raad vast dat noch uit de bestreden beslissingen, noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij enigszins een individueel onderzoek heeft gedaan bij het bepalen van de duur van het inreisverbod waarbij rekening gehouden wordt met de specifieke omstandigheden, zijnde *‘alle omstandigheden eigen aan het geval’*. Er wordt bij de bepaling van de duur in de bestreden beslissingen immers enkel formeel gemotiveerd omtrent het feit dat de verzoekende partijen nog geen stappen ondernomen hebben om het grondgebied vrijwillig te verlaten en daarenboven een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet hebben ingediend.

4.6. De verzoekende partijen betwisten niet dat zij zich in de omstandigheden bevinden waarbij hen een inreisverbod kan worden opgelegd noch de bovenstaande motivering dat zij niet aan de terugkeerverplichting hebben voldaan en geen stappen hebben ondernomen voor vrijwillig vertrek en een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet hebben ingediend, doch menen zij dat uit het inreisverbod op geen enkele manier af te leiden valt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met onder andere hun blijk van integratie, hun langdurig legaal verblijf en het feit dat hun kind hier geboren is en alleen in België heeft verbleven en opgroeit.

4.7. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat voor de toepassing van de termijn van drie jaar enkel in rekening wordt gebracht dat de verzoekende partijen geen gevolg gegeven hebben aan het hen betekende bevel om het grondgebied te verlaten, dat zij geen stappen hebben genomen tot vrijwillig vertrek en een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet hebben ingediend. Noch uit de bestreden beslissingen, noch uit het administratief dossier kan de Raad afleiden dat voor het bepalen van de duur van het inreisverbod met de specifieke omstandigheden, zijnde met *“alle omstandigheden eigen aan de zaak”*, zoals de door de verzoekende partijen in het verzoekschrift aangevoerde elementen van langdurig legaal verblijf en de geboorte en het opgroeien van het kind in België – elementen die blijken uit hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ingediend op 13 januari 2014, die zich in het administratief dossier bevindt – door de verwerende partij is rekening gehouden.

4.8. Uit de verwijzing van verwerende partij naar het feit dat de verzoekende partijen geen gevolg hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, zij geen stappen hebben ondernomen om het grondgebied vrijwillig te verlaten en zij een aanvraag 9bis hebben ingediend, kan niet worden afgeleid dat er rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak voor het bepalen van de duur van het inreisverbod. Zonder het bestuur de verplichting te willen opleggen te motiveren aangaande alle argumenten die in een aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen werden opgenomen, moet minstens uit de bestreden beslissingen blijken dat er wel degelijk rekening is gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak. Het zuiver aanstippen dat een aanvraag 9bis werd ingediend, doet hieraan geen afbreuk. De motivering is bijgevolg niet afdoende en niet evenredig aan het gewicht van de genomen beslissingen.

4.9. In de nota met opmerkingen betoogt de verwerende partij dat zij alle humanitaire redenen die de verzoekende partijen aanbrengen die het niet verlaten van het grondgebied zouden rechtvaardigen, reeds heeft beoordeeld. De verwerende partij stelt ook dat de verzoekende partijen nalaten te

verduidelijken met welke specifieke omstandigheden eigen aan hun situatie en die nog niet werden beoordeeld door de verwerende partij, rekening moest worden gehouden bij de vaststelling van de duur van hun inreisverbod, dat de elementen waarnaar zij verwijzen in hun verzoekschrift immers door haar beoordeeld werden in het kader van de regularisatieaanvraag van 13 januari 2014 die onontvankelijk werd verklaard bij beslissing van 26 maart 2014.

De Raad wijst er op dat het gegeven dat de verwerende partij de door de verzoekende partijen in hun verzoekschrift aangehaalde elementen reeds beoordeelde in de beslissing betreffende de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de verwerende partij niet vrijstelt van de verplichting om rekening te houden met *“alle omstandigheden eigen aan de zaak”* bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Immers heeft de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar verderstrekkende gevolgen dan een beslissing waarbij de verzoekende partijen een machtiging tot verblijf geweigerd werd. Bovendien stelt de Raad vast dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard door de verwerende partij bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. De Raad wijst er dan ook op dat een beoordeling van elementen in het licht van de vraag of deze elementen verhinderen dat men een aanvraag om machtiging tot verblijf indient in het land van herkomst niet kan gelijkgeschakeld worden met een beoordeling van elementen in het licht van het bepalen van de duur van een inreisverbod, waarbij het de vreemdeling verboden wordt voor die bepaalde duur het Belgisch grondgebied te betreden.

4.10. Een schending van de motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Een verder onderzoek van de overige grieven dringt zich niet op.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 maart 2014 tot afgifte van een inreisverbod worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER